

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 7C/103/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3516202422
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Júlia Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2021:3516202422.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom, pred sudkyňou JUDr. Júlia Prikrylová, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, proti žalovanému: E. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. F., o zaplatenie 3.092,77 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 19,53 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 3.092,77 EUR od 05.03.2013 do 08.09.2017.

II. V prevyšujúcej časti sa žaloba zamieta.

III. Žalobcovi súd priznáva nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 100 %.

IV. Žalobcovi súd priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

V. Žalobcovi súd priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca si žalobou doručenou súdu dňa 29.03.2016 uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy vo výške 3.092,77 EUR ako nezaplatenú istinu úveru, nezaplatené úroky vo výške 242,34 EUR (do dátumu predčasnej splatnosti), úroky z omeškania vo výške 4,17 EUR (do dátumu predčasnej splatnosti), úrok vo výške 19,53 % ročne z nezaplatenej istiny 3.092,77 EUR od 05.03.2013 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne z nezaplatené istiny 3.092,77 EUR a nezaplatených úrokov 242,34 EUR od 05.03.2013 do zaplatenia ako aj náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 185,50 EUR. Žalobca so žalovaným uzatvorili dňa 30.09.2011 Úverovú zmluvu č. XX/XXX/XX, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému peňažné prostriedky vo výške 3.400,- EUR. Žalovaný sa zaviazal úver splácať v pravidelných splátkach, pričom celý úver aj s príslušenstvom sa žalovaný zaviazal splatiť do 08.09.2017. Z dôvodu porušenia zmluvných povinností vyzval žalobca žalovaného listom zo dňa 08.02.2013 na predčasné splatenie sumy vo výške 3.399,28 EUR, ktorá pozostáva z nezaplatenej istiny vo výške 3.092,77,- EUR, úrokov vo výške 242,34 EUR, poplatkov 60,00 EUR, úrokov z omeškania vo výške 4,17 EUR. Uvedená suma nebola do dnešného dňa uhradená.

2. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom dňa 13.06.2018 rozhodol rozsudkom č. k. 7C/103/2016-63 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 3.092,77 EUR, úroky v sume 242,34 EUR, úroky z omeškania v sume 4,17 EUR, úroky z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 3.092,77 EUR od 05.03.2013 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 242,34 EUR od 05.03.2013 do zaplatenia, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100 %.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 17Co/258/2018 - 154 zo dňa 19.09.2019 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v napadnutej časti - výroku II., t. j. v časti, v ktorej súd žalobu zamietol a závislom výroku III. o nároku na náhradu trov konania, pričom žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

4. Proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/258/2018 - 154 zo dňa 19.09.2019 podal žalobca dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 5 Cdo 46/2020 - 212 zo dňa 26.10.2020 tak, že rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom na ďalšie konanie. Žalobca dovolaním napadol výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým jej žalobu v prevyšujúcej časti (o zaplatenie zmluvných úrokov vo výške 19,53 % ročne z nesplatennej istiny 3.092,77 EUR od 05.03.2013 do zaplatenia) zamietol. Žalobca žiadal dovolací súd, aby v rozsahu dovolania rozsudky súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu zrušil a v rozsahu dovolania vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolací súd prejednával právnu otázku existencie a výšky nároku veriteľa (žalobcu) zo spotrebiteľského úverového vzťahu na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru. Dovolací súd poukazuje na vlastnú judikatúru, ktorá riešila právnu otázku nastolenú v tomto spore, a síce v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16.06.2020, pričom druhovo totožná vec sa týkala toho istého subjektu, ktorý je žalovaným v tomto spore. V uvedenom spore Najvyšší súd Slovenskej republiky skonštatoval, že „Otázka (ne)možnosti kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení úverovej zmluvy, kde jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, je predmetom dlhodobej diskusie odbornej verejnosti, nakoľko jednoznačné legislatívne riešenie, ktoré by sa výslovne k problematike vyjadriло, absentuje. Z rozhodovacej praxe odvolacích súdov pretrváva nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru, kedy sa vyprofilovali tri skupiny rozhodnutí. V predmetnej veci sa dovolací súd stotožňuje s jednou, z kategórií rozhodnutí v obdobných veciach, a síce, že „pripúšťa kumuláciu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania obmedzene, iba do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaný na dohodnutých úrokoch zaplatil. Vychádza z názoru, že aj po predčasnom zosplatnení úveru zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t. j. patrí v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Súčasne vyslovila názor, že dojednanie, podľa ktorého veriteľovi patria v prípade omeškania dlžníka úroky až do skutočného vrátenia istiny úveru je pre dlžníka - spotrebiteľa nevýhodné, a preto v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatné. (rozsudok KS BB 17Co 120/2019, KS Košice 6Co 168/2018)“. Dovolací súd dospel k záveru, že „v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí“, pričom s takýmto riešením sa stotožňuje i v predmetnom spore. Dovolací súd uviedol, že po vrátení veci prvoinštančnému súdu v jeho rozhodnutí vo veci zároveň rozhodne i o nároku na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

5. Podľa ustanovenia § 455 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a dovolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

6. Súd opierajúc svoju konštatáciu právnych záverov a konečného rozhodnutia v danej veci o argumentáciu a právne usmernenie dovolacieho súdu rozhodol po vrátení veci nasledovne:

7. Žalobca na základe zmluvy o úvere č. 47/330/11 zo dňa 30.09.2011 poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 3.400,- EUR, ktoré sa žalovaný zaviazal uhrádzať v celkovom počte 72 pravidelných mesačných splátok jednotlivo vo výške 80,52 EUR vždy k 8. dňu v mesiaci. Zmluva, z ktorej žalobca odvodzoval žalobou uplatnené nároky, je svojím obsahom zmluvou spotrebiteľskou, takže na právne vzťahy strán sporu je potrebné aplikovať ustanovenia jednak zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobca preukázal, že žalovanému poskytol úver v sume 3.400,- EUR, ktorý sa zaviazal žalovaný splácať v dohodnutých splátkach, úver však nesplácal. Povinnosťou žalovaného bolo splácať úver v mesačných splátkach, povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy riadne neplnil, žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, na základe čoho sa stal splatným celý dlh žalovaného.

8. Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, platného v rozhodnom čase, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

9. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

10. Zmluva, z ktorej žalobca odvodzoval žalobou uplatnené nároky, je svojím obsahom zmluvou spotrebiteľskou, takže na právne vzťahy strán sporu je potrebné aplikovať ustanovenia jednak zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

11. Dňa 16.6.2020 však Najvyšší súd SR vydal uznesenie sp. zn. 5 Cdo 42/2020, v ktorom riešil túto otázku a zaujal k nej jednoznačný postoj. Závery z tohto rozhodnutia musia byť aplikované na tento prípad. Najvyšší súd SR dôvodil, že pokiaľ dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, následkom čoho došlo k jeho zosplatneniu, platí, že "neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou, dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravídla vyššie ako úroky z omeškania" (bod 21. citovaného rozhodnutia). Inštitút zosplatnenia slúži na ochranu veriteľa, pričom podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania" (bod 22. citovaného rozhodnutia). Preto Najvyšší súd SR prijal záver, že "dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo" (bod 22. citovaného rozhodnutia). Najvyšší súd SR však upozornil, že pre spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny, nakoľko "dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší" (bod 23.1 citovaného rozhodnutia). Takéto dojednanie, "ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 OZ" (bod 23.2 citovaného rozhodnutia). Tieto argumenty následne viedli Najvyšší súd SR k záveru, podľa ktorého "v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí" (bod 24. citovaného rozhodnutia).

12. V súvislosti s právnou otázkou, či má veriteľ po zosplatnení úveru nárok na zmluvné úroky, je potrebné poukázať aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 7. augusta 2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17 s odôvodnením, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovať nesplnenie svojej povinnosti dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžník od omeškania pri plnení jeho povinnosti a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky /úroky z poskytnutého úveru/ majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia. Veriteľovi tak v danom prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru prináleží úrok z istiny iba do termínu konečnej splatnosti úveru, ktorý bol v tomto prípade dohodnutý v zmluve o úvere na deň 08.09.2017.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že zmluvou o úvere č. XX/XXX/XX zo dňa 30.09.2011 sa žalovaný zaviazal vrátiť žalobcovi ako veriteľovi poskytnutú istinu vo výške 3.400,- EUR s fixnou úrokovou sadzbou do splatnosti vo výške 19,53 % ročne, s RPMN vo výške 23,61 % a priemernou RPMN 17,88 %. Do dňa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 04.03.2013 bola výška dlžnej sumy 3.399,28 EUR, z toho istina 3.092,77 EUR, úroky vo výške 242,34 EUR, úroky z omeškania 4,17 EUR, poplatky za upomienky 60,- EUR. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle vyššie uvedených právnych záverov patrí žalobcovi úrok z úveru v zmluvne dojednanej sadzbe 19,53 % ročne, a to z dlžnej sumy 3.092,77 EUR od 05.03.2013, t. j. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru, do 08.09.2017, teda do dňa, ktorý bol v uzavretej úverovej zmluve dohodnutý ako deň konečnej splatnosti úveru, do ktorého

žalobcovi prináležal úrok z istiny, ak by si žalovaná riadne plnila svoje povinnosti vyplývajúce jej z uzavretej úverovej zmluvy a vo zvyšku uplatneného zmluvného úroku požadovaného žalobcom "do zaplatenia" bolo potrebné žalobu zamietnuť. V súlade s právnymi závermi dovolacieho súdu konajúci súd uvádza, že dlžník ako spotrebiteľ sa nemôže zaviazat' na platenie dohodnutých úrokov až do úplného zaplatenia po vyhlásení predčasnej doby splatnosti, keď takéto dojednanie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a takéto dojednanie je porušením ust. § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka.

14. Na základe vyššie uvedeného rozhodol tunajší súd tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 19,53 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 3.092,77 EUR od 05.03.2013 do 08.09.2017 a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (úrok z istiny počítaný do zaplatenia, t. j. po dátume splatnosti úveru v zmysle úverovej zmluvy).

15. Podľa ustanovenia § 453 ods. 3 CSP, ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

16. O nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, odvolacieho a dovolacieho konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 3 CSP a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov na súde prvej inštancie, odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu tak, ako je uvedené vo výrokoch III. až V. tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).